

ساتير چيرگ: ئەزمە و بەدىل.

ھارشا راسو

ھەماسەت گرتبوی. دەمارى مىلى لەرادە بەدەر بەرزبەو ھە. چاوەکانى بز کردبەو ھە. پەنجەى دشاومژەى دەستى راستى رادەو ھەشاند و بە دەنگکى قرخن ھاوارى دەکرد:

▪ ئاخىر پەم نا ئن ئو ھە لە چىتان کەمە؟ بىرتان چو ھە ئمە ئمە گونڊەمان لە چىيەو ھە کرد بە چى؟ بەخوا و ھەرانەيەک بو بى خەى. جادەمان بى راکشا. مەکتەب و خەستەخانەمان بى دروستکردن. منداى داماو ئمە بە کو ھەو ھەرى زى دەچن لە مەکتەبەکانى شار دەخوئەنن، ھى ئو ھەش لە پا ما ھەکانى خەتەو ھە.

خەتان ھەر دەرد و نەخە شىيەکتان ھەبەت، لە بنکەى تەندروستىي گونڊ عىلاج دەکرەن، بى ئەمەش ئمە دەبى بى کە ھە ھەمەتکى بەسەت بە ناچارى بچىنە شار و لە موستەشفا دەوليەکان کە فەحص و فحوصات بە تەشت دىلار و بىرە بکەين. بىرم نايە عەمودى کارەبامان بى داناون، چەند سا ھەمەسەلەى ئاوش، کانىي گونڊمان بى پاراستون، نەمانەشتو ھەو مىراتە گەورەيەى باووباپىرانمان لەو ھەو پىس و لىتر بىت، بى ئەمەش ئمە خەمان دمان نايە لەو ئاوە بخەينەو، تاكو کەم نەکات، قىروسىامان لە نەفسى خەمان کردو، ئاوى موقەتتەرى کەس نازان چەنى دەبە و پەرداخ لە شارانەو دەنەين.

ئا بىرم کەوتەو ھە، باسى تىجارەت و ھاوردەمان کرد، دەزانن ئەم گونڊە شىرىنەمان کردتەو ھە مەرکەزکى گەورەى تىجارى. ئىتر بازاي ھەش نەماو ھە، ئمە بازاي ئازادمان بى کردنەو ھە، چىتان دەو ھەمانە، لە پەنير و کەرەى ئرانىيەو ھە ماستى تورکى و بىنانى و ھەنگوینی کلارەدارەکانى سەودىيە، لە ميوەجاتى و ھەتانی عەرەبىيەو ھە سەوزە و تەماتە و خەيارى ئران، بى خەوزى چىنى، جلو بەرگى رەسەنى گونڊى خەمان بە دەست و پەنجەى وردىلانەى خوشک و برا چىنىيەکانمان، ئەمەش تەنھا بى ھەو ھە خەتان و ما و مندا ھەتان لە دەست بىنى قشپل و رىخ و تەپا ھە نەجاتان بى و چىتر لەو گەرما و

سهرما تاقه تپ وک نهی گونددا شوان و گاوانی و جوتیاری و کار و کاسبی نه کهن.

همو گوند، به ژن و مندا، گه وره و بچوک، ته نانهت پیر و په ککه و ته وه ئاگادار کرابونه وه که له ئانی وتاره نایا به که دا له گڼه پانی گوند ئاماده بن.

پیاوانی کوڅا، به هموانیان راگه یان دیو، ئهور ژه مه کته ب و خسته خانه و دائیره و ده وائیر و هیچ کار و کاسبییه ک نیه، "ئه گهر مردوشن، به جه نازه که وه له و، له بهر قرچهی گهرما، به پوه ده وهستن و ته نها ب تان هه یه چه پوه له بدهن و هوتافی (بژی، بژی) و ره زامه ندی ب جه نابی کوڅا بکشن". "که سمان ناو ده موچاوی بدابه یه کدا، یان له بهر خیه وه ورته ورت بکات، یاخود چرپه چرپ له گه ته نیشته که ی قسه بکات".

کوڅا تا چه پوهی ب له ده درا، زیاتر که یفی به خی ده هات و ده نگی له هه ده بی. جار جار ته ماشایه کی ئه ملاولای خی ده کرد و هه ستیده کرد له گه ههر چه پوه یه کدا بست بست با ده کات.

وتاره م ژوییه دورودر ژه که ی کوڅا له بهر سه بهری سته یجی نه وده و ته تیی گوندی (ئاشی نه زان) بو، که شاره زایان به که پر و دار و درهخت دروستیا نکردبو.

یه کک له پیاوه ههره متمان په کراوه کانی موکه به ره که ی ب کوڅا گرتبو، ئه ویش به قاته شا ه شینکییه ز تازره که یه وه، که ئه وه نده نه ده بو له کوڅای گونده که ی ئه ولاره به دیاری بی ها تبو، وه ستا بو، به فیز که وه دهستی چه پی خستبوه بهر پشت نه گو گو ه که ی، و دهستی راستیشی کردبوه هاوکاری دهم و زمانی، تا کو به ره وانترین ش واز بیرو اکانی (دامه زراوه ی کوڅایه تیی گوندی ئاشی نه زان) به هاوگوندانی بگه یه نه و تازه ترین ئه حداث و مه و قیفه کان ده رباره ی رهوشی ئه م ی گوند و ناوچه که یان ب له کبداته وه.

له وه ده چو راو ټکاره کانی، کوڅایان له میدیا کانی گوند په کرد ب و به "تابوری په نجه م" هه ژماریا نکرد بن. به تایبته باسی هه ریه ک له: ر ژنامه ی (چاوی گوند)، گ قاری (ئاشه وان)، رادی ی (نه زان ئه ف ئم)، ته له قزی نی (نه زان سات)، سایی (نه زان ویکیلیکس) و ته ه که مه ایه تییه کانی: (شه وچهره)، (کانی ژنان) و (حه وزه که ی بهر مزگه وت) یان ب کردبو، گوایه دژی خت و دامه زراوه و به یاره کانت هه و و زانیاری و وتاری نا است و په له ناو زان دن به او ده که نه وه.

دوای دو ئحم، وه ک نیشایه ک به مسه یته ری، و به ئه وه ی که م ک تو ه ییه که شی بشار ته وه، کوڅا ده ستی کرده وه به وته کانی:

بيستومه له ملاولا و له ئيعلامى ته قلیدی و کـمهـايـه تـيـهـوه رهـسم و قـيـدی قـاـهـهـبهـزـنـن و باسی نه بونی موچه و ئاو و کاره با و به نزين و نهوت و غاز و ئه و شتانه دهکهن. ئاخر تو ويژدانان من بـهـ ئهـوه حـوـهـيـهـتم بـهـ فـهـراـهـهـمـکـردـون؟ له مانهش ناخـشـتر ماوه يه که سهري زمان و بنی زمانان بوه ته باسی (ويلایه تی کوخایه تی)، گوايه موددهم به سهرچوه و يه کـکـ ده خه نه شوئم.

پاش ئه وهی کوخا که مک وهستا و به چاو ئاماژهی بـهـ کـوپـهـکهـی سهـر مه نه صه که کرد، يه کـکـ له نـهـرهـکانی کـوپـهـکهـی برده لای زاری و کوخاش شله مه نييه کهی خوارده وه، که دیارنه بو ئاو بو یان عهره ق! لـوکـاتـشـدا، لـهـ دـیـخـیدا و بـهـ بـهـ ئـوـی دـمی بجوئـنـت، دـیـگـوت: “من ئـوـم له پـشـته ئـوـه، تا ئـوـه بـمـن، تا ده نگی ئـوـه هـهـ، تا بـهـنـگی ئـوـه به رده وام بـهـ، تا چه پـهـی نه زانانهی ئـوـه ببیستم، تا چه مانه وهی به رده وامی ئـوـه ببینم، من ههر کوخایه کهی جار انم، دـنـیا بـن”.

ئینجا دهستی به سمـهـ ره شکر اوه کهیدا هـنا و درـهـیدا يه وه:
▪ ئاخر بیرتان چـهـوه، جار ان چـنـ بون و ئـستا چـن؟ جار ان چیتان هـهـبو و ئـستا خاوه نی چین؟ ئاای چ قهـومـکی زاکیـره زه عیفن!

من هه مو قیتا کهکانی گوندم پـهـشـست، کهرتی کشتوکا، بازرگانی، پیشه ساری... ته نات ته نه مهـشـت له دهـرهـنـانی سامانی ژـهـر زه ویش ئـوـه ئهـزـت بـکـشـن، خـم له گـهـ کـمـپـانیای شاری پـهـشـکهـوتـو رـهـکـهـوتـوم، رـهـکـهـوتـنی ماوه درـهـژ، خـیـان بـهـمان ده رده کهن و بـهـشـمان بهـهـده کهن و بـهـشـمان ده فرـهـشـن، ئیتر کـهـشـهـتان چیه؟

من هه موتانم ههسانده وه، له کـهـه و جوتکردن و شه نه و دهـغـ و دان و توتن و گوـهـبهـهـهـه و مهـرهـزه و فهـلاـحهـتی و رهـنـجـهـشـانـم کردنه وه. زـهـبهـتا نمان کرد به پـهـلیس و ئاسایش و هـهـرهـس قهـریه و گونـدـپـارـهـز. هه ندـهـکتانم کرده خانه نشین بـهـ ئهـوه ی رـهـژ له رـهـژان بـهـ يه ک ده قیقه ئهـم گونـدهـتان پاراستـهـت. بهـشـکـیـشتان بنـدیوار و بهـرسـهـبهـر و موـفـتهـخـهـر.

دوای ئه وهش، ئاراسته ی وتاره کهی به لای لاواندا گـهـهـی:
▪ گه نجان، لاوان پـهـم ناـهـن بـهـ کوـه دهـهـه؟ سهري خـهـتان بـهـ کام گوند و شار و مهـلهـکهـت هـهـدهـگرن.

ئینجا به دـیـی پـهـ و چاوی به گریان هـوه، به نه غمه يه کی ناخـشـهـوه دهـهـت: ئاخر چـن دـهـتان دـهـ ئهـم گونـده جوان و قهـشهـنگه جـهـهـهـن.

یه کـک له حیمایه تایبه ته کانی به پارچه یه ک کلاـنس
فرمـسکه کانی کوـخا دهـسـت. کوـخا بهـرده وامده بـت:

▪ قهـسم به گیانه ختکردوانی رـگای رزگاری گونده که مان..
سوـند به خاک و ئاو و دار و دره ختی ئهم به هه شته، هیچ گوند
و شاره دـ و شار و مهـله که تـک به قهـد ئـره خـش نیه، بـواتان
هه بـت. من هه مویم دیوه، هه موی گهـاوم، کاتـ به دواى دـزی
ره وای ئـوهی چه وساوه وه بوم، کاتـ پـ به پـ به دواى مافی
ئـوه له هه مو دهـرگا کانم دهـدا، زـر مهـکانی عهـجیب و غهـریبم
بینین، بهـام هیچیان ناگهـن به تـز و خـی ئهم جهـننه ته.
کوـخا به حهـماسه ته وه دهـیگوت: گهـنجی هیچ شوـندـک بارتـه قای
گهـنجی ئهم دـیه خـشبه خت و ئاسوده نیه. ئهـوه تا مندا و
جـهـه نه گبه ته کانی خـزانه کانی ئـمه، که به ناچارى و له
ترسى دوزمنى بهـدکار ئاواره ی ئهـو شار و سهـته نه تانه بون،
ئـستا له خراپترین دـخی رـحی و دهـرونی و جهـسته یی و
ته ندروستییدان، بهـرده وام فرمـسک بـ مهـوتنی باب و
با پیرانیان دهـنـن. قهـناعه تان هه بـت، کاتـ له گهـ گـل
فرـند و بـی فرـنده کانیـشان دهـچنه مهـسبح و دیسک و پـپ و
نایتکله په کانیـش ههـر بیریان لـره یه و تـزقاـک چـز
وهـر ناگرن.

▪ لاوانی عهـزیزی (ئاشی نهـزان)!

ئـوه نه وهی نوـی ئهم گوندهـن، ئاینده بـ ئـوهی خوـنگهـرمه،
ئیتـر چـن دـتان دـت ئهم باوه شه گهـرمه جـهـنـن، رـی هات و
نه هات بـ دهـگر نه بهـر؟ دـنیام دواى پهـنجه ی پهـشیمانی دهـگهـزن،
بهـام دادتان نادات. بیریشان نهـچـت مادام خـتان بـ یارتان
داوه و خـتان ئهم رـگه یه ههـده بـرن، ئـمه تهـحه ممولی هیچ
مهـسئولیه تـک نا که یـن.

کوـخا هه ناسه یه کی قوـی ههـکـشا و به توـه یه کی زـره وه
دهـستی به فهـرما یشته کانی کرده وه:

▪ ئـستا له هه مولایه که وه خه تهـری گهـوره له سهـر گونده که مان هه یه،
ههـهـشی کوشت و بـمان له سهـره. چیتـر له ناحیه وه بودجه و
موچه مان بـ نایهـت، که چی ئـوهی ناشکور تـز تهـحه ممولتان
نیه. چهـند رـژـکی که مهـ ئهـزمه ی بودجه و موچه و نهـوت و
بهـنـزین و غـاز و ئاو و کارهـبا و ... تـاد پهـیدا بوه
بهـرگه ناگـردن. ئای چ میلله تـکی سهـیرن.

له پـ ژاوه ژاوـک له پشت گونده وه بیسترا، ورده ورده له
شوـنی خوتبه مـژوویه دورودـژه که ی کوـخا نزیکده که وته وه.
سهـره تا کوـخا سهـره گهـا و زـر شـهـزا، وهـستان و پچـان

کهوتە نـو قسەکانی، بەـلام کاتـێ یەکـک لـە پاسەوانە
تایبەتەکانی لەسەر درەختـێکی بەرامبەرییەوه بە دەست و پەنجە
ئاماژەیی (ئـێکـەیی) بـێ کرد، ئاھـێکی بەبەردا ھاتەو و لە ژـێر
لـۆو وە بـزە یەکی کرد.

مەجموعە یەک بە جلی ئاـوواـو، بە چەند گوـێدرـێژـێکـەو، کە
پـێدەچو لە گوندەکەیی ئەوبەرەو تەشریفیان ھـێنا بـێت، خـێیان بە
ئا پـێاکەدا کرد و کەوتنە ھاوارکردن: "کوـێخا بەدیلی نیە،
کوـێخا نمونەیی نیە.. ئەگەر نەمـێندـێ کوـێخا، کـێ جـێگامان بـێ
راخا؟.. کـێ پـێی خـێشە با وس بـێ، ھیتەر بمرـێ لە داخا".

کوـێخاش وا خـێی پیشاندا گوايە گرنگی بە ھوتافی ئەو گروپە
نادات. دەستیکردەو بە وتارەکەیی:

▪ ھاوگوندانی بە شەرەفم.. جەماوەری خـێشەو یست و شیرینی گوندی
(ئاشی نەزان)!

ھەمو ئەو شتانەیی ئـۆو ناوتان ناوێ کـێشە و ئەزمە و قەیران
بەدیلیان ھەبە. موچە دوادەکەو بـێت، صەبر و تەحەممولتان
ھەبـێت، مەصرف کەم بکەنەو، ئەوێندە مەچنە گەشت و گەـێان و
سەیران و صەفا، ھەمو ھەفتە یەک گـێشت و پـێاو مەخـێن، ھەمو
جەژنـێکـ جل و پـێاوی تازە مەکـێن، واز لە کـێینی قـۆملا و خانو
و شوقەیی سیتی و گوندەکانی ئەـمانی و ئینگلیزی و ئیتاـیی و
فرەنسی و خەون و خەیا و باخ و شاخ و چیا بەـێنن، خانو
قوـێکـانتان بیرچـێتەو؟ چیتەر مندائـێکـانتان مەنـێرنە مەدرەسە
گرانبەھا سیستم ئەوروپی و ئەمەریکیەکان، ئەیی (سوید) یش
ئەروپا نیە؟ (سیستمی ئاشی نەزان) عەیبی چیە؟

کارەبا نیە، بەدیلیل ھەبە، دەچینەو سەر چراـێشکەکانی
سەردەمی باب و باپیرانی نەمرمان. ئاو نیە، بەدیلیل ھەبە، زـێر
بە کەمی ئاو دەخـێنەو، جەژناو جەژن خـێمان دەشـێن، دەست بە
ئاو وە دەگرین. نەوت و غاز نیە، بەدیلیل ھەبە، تەپاـێ بە
چـێشلـێنان بەکاردـێنین. بەنزیـن نیە، سەیارەکانمان
دەسوـێنـێن، بە سواری گوـێدرـێژ ھا توچـێ دەکەین، یان ھەر بە
پـێ، بـێ صیحە تیشمان باشە.

بـێیە چەند بارەیی دەکەمەو: ھەمو ئەو شتانەیی ئـۆو ناوتان
ناوێ کـێشە و قەیران بەدیلیان ھەبە، بەـلام باش باش بیزانن و
وہ کو ئەـقە بیکەنە گوـێچکە گرانەکانتانەو: تەنھا مـن بە
دیلم نیە، مـن!